

מ"ת 19/41743 - מדינת ישראל נגד הישם אלגרגאו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 19-11-41743

בפני: כב' השופט הבכיר אריאל אגא

מדינת ישראל באמצעות פמ"ד - עו"ד אורלי פיטוסי

ה המבקש:

הישם אלגרגאו ע"י ב"כ עו"ד אבנר שםש

נגד:

המשיב:

החלטה

ביום 10.12.19 ניתנה החלטתי, שלפיה, יש ראיות לכואלה, יש עדות מעוצר, כנטען בבקשת המעוצר עד תום ההליכים שהוגשה נגד המשיב.

בדין המשך, מיום 19.12.23, נשמעו הטיעונים בשאלה, אם ניתן להסתפק בחלופה כלשהי, שמא, מעוצר בפיקוח אלקטרוני, חלף מעוצר מאחורי סוג ובריח, כדיristת המבוקשת.

ב"כ המשיב ביקש, לכל הפחות, להזמין תסקירות מעוצר, ולאפשר טיעון נוספת לאחר מכן. לטעמי - יש מקום למסקירה, רק אם בית-המשפט רואה "אפשר" של חלופה כלשהי, ולא אך כדי לצאת חובה או להפסיק הדעת. לחופין - יש מקום למסקירה, כאשר מסד הנתונים הצריך להכרעה, כגון בשאלת מסוכנות הנאשם, בהינתן נסיבותיו האישיות ואפיונו התנהלותו, אינם נהיר די בבית-המשפט, וטעון ליבור בסיווע כלים מקצועיים.

על-כן, יש ליתן הדעת, תחילתה, לשאלה, האם עניינו נמנה על אותן מקרים, שבהם מתייתר המסקירה, משום שבית-המשפט משתמש, שחלופת מעוצר, לרבות מעוצר בפיקוח, לא מסכון. נקודת המוצא, כמובן, היא, שלא מדובר בתסקירות חובה וכי מדובר בכלים, שבידי בית-המשפט, כאשר הוא מגיע למסקנה שהכרעה מושכלת דורשת שימוש בו (בש"פ 27 יונס נ' מדינת-ישראל, מיום 15.01.15, פסקאות 9-10). זהו אותו מבחן "דו-שלבי" שמאזכר בפסקה, ובין היתר, באותה החלטה בעניינו של "יונס" הנ"ל.

הפרמטרים האופייניים להחלטה, שלפיה, עניינו של מшиб מסוים אינו צולח את השלב הראשון, של עצם היתכנות חלופה כלשהי, זלוט מעוצר ממש, הם אלה, העוסקים בדרגת המסוכנות הנש��ת מזוינו מшиб, בהינתן נסיבות הנסיבות וחומרתן, בפני עצמו, ולאו דווקא מאפייני אישיות ספציפיים המלמדים על מסוכנות. וכן - קיום אינדייקציות, על פני הדברים, שיכולה ללמד על מידת האמון שניתנת לתת באותו אדם. יש לזכור, שככל חלופה, אף מעוצר בפיקוח אלקטרוני, מבוססת על מידת מסויימת של אמון בנאשם עצמו. גם פיקוח אלקטרוני וגם מפקחים טובים, לא יכולים למנוע, פיסית, הפרת תנאים ויציאה בלתי מורשית של המFOX, הנחש, מטעמו, לעשות זאת.

בחינת חומרת העבירות ונסיבותיה, נעשית רק לצורך הערכת רמת המ██ונות היכולת להילמד מأופי המעשים המיחדים לנשפט ומוחומרתם, וכמוון - אין מדובר בשיקול של מעצר לצורך "מקדמה לעונש" (ראה: **בש"פ 1660/15 מחמד מסעדי נ' מדינת-ישראל**, כב' השופט צ' זולברט, מיום 15.03.16).

נקודה נוספת שיקול, היא, אוטם מקרים, שבهم, אמnam, העבירה ונסיבותה חמורות ומסוכנות, ברם, "מרחיב הסיכון" הנשקף מאותו נאשם, הוא ממוקד ומצוצם, כשאין הוא מסכן את הציבור בכללתו, או חלק בלתי מוגדר ממנו. כך הוא, למשל, בעניינים של נאים, שהם בדרך כלל נורמטיביים, ונעדרי דפוסי עברינות לשמה, אולם, שירותי בסכום משפחתי קשה ורווי יצרים, ככל האינדייקציות מעידות על מסוכנות כלפי אדם מסוים וספציפי. במקרה זה, ובשים לב לכך, שגם בעבירה קשה וחמורה, אין מקרים מענישה להרשעה, ואם חלופה רחוקה גיאוגרפית, ומפוקחת היטוב, תשרת את תכלית המעצר, אין מקום לשולץ זאת מראש.

לאורם של דברים אלה, עבור מהכלל אל הפרט.

כתב האישום, שנמצא לו ראיות לכואלה, מגולל סיפור חרור ומסוכן מאד. המשיב מגיע, לאור יום, ברכב, יחד עם אחרים, לצמות של כבישים ציבוריים, כשהוא מצויד בנשך ארוך ובמחסנית, פותח באש לעבר שנים מהמתлонנים ופוגע קשות באחד מהם, ובאופן מעט יותר קל לאחר, ובנסיבות מפליאה, יורד מהרכב עם הנשך, ניגש לפצע הקשה ומכוון הנשך לראשו. כאשר עד ראה נסף, נעים, מנסה לצלם ההתרחשות, בטלפון הנייד שלו, מבחין בכך המשיב, ומתחילה לירוט לעבר רגלו של המצלם, הנמלט מהמקום, כשהקליעים חולפים סנטימטרים מרגלו. לאחר שהמשיב וחבריו מתחילהים להימלט בנסיעה מהמקום, מוסיף המשיב על מעשי הקודמים, בכך, שהוא יורד מהרכב ומתחילה לירוט לעבר מתлон נסף, שעוסק בטיפול באחיו הפצועים, ופוגע בירכו. רק אז, מחליט המשיב "להסתפק" בנזקים הקשים הללו ולהסתלק, עם שותפיו, מהמקום.

מדובר במעשים קשים ומסוכנים עד מאד. התעוזה והנסיבות העבריניות העולה מהם - מצויים בrama מעוררת חלחלה. אל קור הרוח המאפיין את ההתנהלות, היחסית ממושכת, שאינה מסתיימת באקט בודד של ירי והימלטות לאחריו, מתווסף מיד של אכזריות, אשר, מבוצע ירי, שגורם לפצעה, כלפי מי שרוכן על הפצועים הקודמים, בניסיון לטפל בהם ולסייע בעדם.

הUBEIROOT הנתקבות בכתב האישום, והן - חבלה בכונה מחמירה, לפי **סעיף 329(א)(1)** של חוק העונשין, נחותות בעשויות חד עם המשיב, בהיות האירועים המתוארים, לכואלה, מקיימים יסודות העבירה, מהkeitות ביותר בספר החוקים, זו של ניסיון רצח. הבינוותי, מהסביר התביעה, שההתלבבות בעניין סעיף האישום, באה על רקע העובדה הנטענת, שלפה, לאחר שהמשיב כיוון את הרובה בראשו של המתлон השוכב פצע על הקרקע, הוא לא "המשיך במשימה", ונמנע מללווח על הבדיקה, ובכך, כביכול, גילה דעתו שאינו מתעד להמית את קורבנו. בלי להביע עמדה באיתנות תוכרי אותה התלבבות של מנשח כתב האישום, אומר רק זאת, כלפי המתואר שם, לא בהכרח, עסוקין בגilioי חמלת יתרה מצד המשיב, אלא, שמעשיו "הופרעו" בשל הניסיון לצלמו ולתעדו בידי נעים, והמשיב נפנה "לטפל" בנעים, ולירוט לעבר רגלו, כאשר נעים נמלט על نفسه.

כך או כך, מדובר במעשים מסוכנים וקשיים מאוד, מסכני חיים ממש. אצל המתalon 1 אותו חמשה פצעי ירי, שניים מעל ברך שמאל, שניים בירך ימין ואחר בגן מימין, קליע שחרר לבטן, והצריך ניתוח מורכב. המתalon הזה עבר מספר הטערכויות כירוגיות והיה מצוי בשיקום בבית-לויינשטיין, בעת הגשת כתוב האישום. אין צורך לשער, מה הייתה התוצאה, לו הקליע שריסק את האגן וחדר לבטן, היה מגע מספר סנטימטרים למעלה יותר בגופו של המתalon.

מבצע של מעשים מחרידים אלה נשקפת מסוכנות בדרגה גבוהה מאוד. האם מדובר במסוכנות נקודתית וממוקדת באדם או בני-משפחה ספציפיים, ברוח אמות המדינה שפורטו לעיל? התשובה על-כן שלילית. ככל שנית להבין, מחומר הריאות, בדבר הרקע האפשרי לתקנית החמורה, מדובר, אולי, בסכסוך וביריבות נקמונית בין חברי פלגיהם של משפחה, או משפחות, שאינם בمعالג משפחתי מדרגה ראשונה, וכשהמניע ליריבות ולרצון האפשרי לפגוע במתלוננים אינם מצוי בסערת רגשות אקטואית, כגון, בריב קשה של בני זוג או קרוביים מדרגה ראשונה. האם מי, שבគונת מכוון, מגיע עם רכבו למקום שהיה יריביו, בעת שמתוינים להסעה לעבודה, ופותח עליהם באש, לא עול לצתת מקום חלופה, רחוק ככל שהוא, ולבקש לשוב ולפגוע בשנואו נפשו? אין ערובה סבירה או טובה לכך, שתרחיש זה לא יתמשח.

גם במישור מתן אמון במשיב, הנسبות אין מיטיבות עמו. אמנם, עברו הפלילי הרלוונטי, אף שהיים, אינם מכבים במיוחד אולם, אין להתעלם מכך, שהמשיב היה לכואורה נתון בבריחה בצפון הארץ ונעצר רק כ- 3 חודשים לאחר האירוע, והנהשק, שבו בוצע הירי, לא אותר ולא נתפס. המשיב נותן הסברים להיעלמותו מהאזור למשך חדשים ארוכים, אך, בשלב זה, ולפי הריאות לכואורה שבתיק, די קשה להאמין, שמדובר בהתרחקות תامة מהדרום, כאשר, חומר החקירה לא אישש את טענתו, שחלק מהזמן היה גם היה, בדרום, באזורי מגורי הקבוע, ושממדובר בנסיבות כשמייחסים לו בריחה מחקירה וממעצר.

מסקנתי, מכל האמור והמקובץ, הינה, שאין חולפת מזמן שתסוכן לנטרול המסוכנות, ושאין צורך בהזמנת תסוקיר, שהגשותו לא תשרת תכילת ממשית, של הגעה להחלטה מושכלת יותר, מזו שאליה הגיעו בנסיבות הקיימים.

על-כן - בקשה המדינה מתකבלת, והמשיב יעצר עד תום ההליכים בתיק זה.

זכות>User כחוק.

**ניתנה היום, ג' בטבת תש"פ, 31 דצמבר 2019, במעמד
הצדדים.**

אריאל אגו, שופט
בכיר